

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év november hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként elkövetett emberrablás bűntette miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.1687/2010/77. számú ítéletét az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 190. § (1) bekezdés a) pontjaként jelöli meg.

A vádlottak a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatóak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 21. B. 1687/2010/77. számú, 2012. október 30. napján kihirdetett ítéletével az I. rendű és a II. rendű vádlott bűnösségét 2.rb. a Btk. 175/A§ (1) bekezdése szerinti emberrablás bűntettében - amelyet I. rendű vádlott társtettesként, II. rendű vádlott bűnsegédként követett el - megállapította. Ezért az I. rendű vádlottat 2 évi, a II. rendű vádlottat 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását I. rendű vádlott esetében 5 évi, II. rendű vádlott esetében 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette. Az I. rendű vádlott három nap gondolkodási időt vett igénybe, és joghatályos fellebbezést jelentett be felmentése, illetőleg a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. A vádlottak védője mindkét vádlott esetében elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében élt perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF: 87/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet tanácsülésen való helybenhagyását indítványozta. A másodfokú eljárásban nem képviseltette magát.

A Fővárosi Ítéltábla tanácsülésre tűzte az ügyet, azonban védői tárgyalásra irányuló kérelem alapján nyilvános ülést tartott.

A nyilvános ülésre az I. rendű vádlott védője részletes írásbeli fellebbezést nyújtott be, amelyben és - a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében is - elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Kifejtette, hogy a nyomozás eljárási hibákban szenvedett. Szabálytalan volt a felismertetési eljárás, nem került beszerzésre a térfigyelő kamera felvétele, a telefonos cellainformációk, a sértettek fogyasztására vonatkozó számla, illetőleg a szórakozóhely pénztári jelentése, standolója. Álláspontja szerint a sértettek diákok voltak, akik meg sem engedhették maguknak a belvárosi szórakozóhely árait, az eljárásban tett vallomásuk ellentmondásos, következetlen. Az elsőfokú bíróság felülmérlegelte az antropológiai szakvéleményt, a védelem és a vádlott védekezési jogát pedig korlátozta, mivel az ügyész csak a perbeszédében módosította az eredetileg zsarolás miatt indult eljárást emberrablásra. A védő szerint a nyomozás anyaga egy „képlékeny massa”, a vád nem törvényes, és egy „összetákolt eljárásban” vonták a védencét felelősségre, mert „Fogarasi nem akadt horogra”.

A II. rendű vádlott védőjének álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelt és megalapozott tényállást állapított meg, de az nem nyert bizonyítást, hogy a II. rendű vádlott bűncselekményt követett el, és részt vett az emberrablásban, ezért felmentését indítványozta.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy sokkolta az ügyész perbeszédében az emberrablás megállapítására vonatkozó indítványa. Álláspontja szerint a „lurkók kamuztak”, „egyetemista csínytevés” történt. Ő arra számított, hogy amint az amerikai filmekben látja, majd kinyomozzák az igazságot.

A II. rendű vádlott nem jelent meg a nyilvános ülésen, de ez nem képezte az eljárás akadályát.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéleten felsorolta és egyenként majd összhatásában egymással összevetve is értékelte. Az alapos bizonyítási eljárás által felderített adatokat a logika, az ésszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte, iratszerű megállapításokat rögzített és a megállapított tényállása megalapozott, az ítélet alkalmas volt a másodfokú felülbírálatra.

Az eljárás önbíráskodás miatt indult, majd az ügyészség zsarolás miatt emelt vádat. Az I. rendű vádlott utolsó szó jogán előadott nyilatkozata nem volt értelmezhető, aligha lepődhetett meg az ügyész perbeszédében kifejtett jogi minősítésén, mivel éppen az emberrablásként értékelhető cselekvőség miatt került az ítélet előtt két

évvel törvényszéki hatáskörbe áttételre az ügy, amely végzést egyébként I.rendű vádlott is megfellebbezett. Az eltérő jogi minősítést és az ügy következményes magasabb hatáskörű bíróság előtti tárgyalását a másodfokú bíróság helybenhagyta, ezért az ügyészi indítvány törvényes volt, nem korlátozta a vádlottat védekezési jogában. Továbbmenően a törvényszék a tárgyalás kezdetén kérdést intézett a felekhez felhívva figyelmüket a felkészüléshez szükséges esetleges tárgyalási határnap napolási lehetőségére, de a jegyzőkönyvből kitűnően ezzel senki nem kívánt élni. Ilyen eljárás után nincs alap a védekezési jog korlátozására történő hivatkozásnak.

A védelem felvetése a tekintetben elfogadható volt, hogy a nyomozás lehetett volna alaposabb, de az iratokból láthatóan a szórakozóhelyen jelen volt tanúként meghallgatni kívánt személyek tagadták, hogy bármit láttak volna, illetőleg mindenki részegségéből következő emlékezetkiesésre hivatkozott. Ezért évekkel később aligha lehetett volna rekonstruálni a történeteket.

Ellenben minden alapot nélkülöz a védelem kifogása a felismertetési eljárás szabálytalanságáról, mivel ilyen nem volt. A valóságban a rendőrök társaságában mentek a sértettek a helyszínre, de kizárólag azért, hogy a helyszínt megmutassák és beazonosítsák. Ekkor azonban a külföldi sértettek felismerték a vádlottakat. E körülmény a tanúvallomásokból és az okirati bizonyítékokból is megerősítést nyert.

A védelem által hiányolt kézzel írt számla a nyomozati iratok szerint a rendőrségnek átadásra került, az nem állapítható meg, hogy miért nincs az iratokban. Ugyanakkor a szórakozóhely üzletvezetőjének vallomása szerint pénztárgépbe ütött számlának kellett volna lenni, ilyet viszont a sértettek nem kaptak, ezért itt sem volt több feltárni valója az elsőfokú bíróságnak.

A sértettek szavahihetőségéhez nem fért kétség, a vallomásokban mutatkozó ellentmondások nem releváns kérdésekre vonatkoztak, és az elsőfokú bíróság feloldotta a mérlegeléskor. Az I. rendű vádlott és a védő sértettekre vonatkozó kijelentései érzelmi töltetűek, távol esnek a realitástól, és azokat megcáfolja a ténylegesen kialakult helyzet. Ha a sértettek úgy jártak volna el, ahogy az a perbeszédekben elhangzott nem fordulnak a rendőrséghez, nem utaznak vissza a tárgyalásra, a szórakozóhely pedig hatósági intézkedést kért volna ahelyett, hogy kíséreti a sértetteket ATM-hez, hotelhez, majd a pénz megszerzése után haza stb. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság igen helyesen értékelte a beható vizsgálat után.

Az antropológus véleményével kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspontot is eredménytelenül támadta a védelem, mivel felülmérlegelésről szó sincs. Az elsőfokú bíróság mérlegelését megerősítette a szakvélemény, mintegy támogató bizonyítékul szolgált.

Az elsőfokú bíróság ítéletének történeti tényállását a Be. 352. § szerint csak annyiban egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy

- 1. számú sértett 1985-ben, míg a 2. számú sértett 1982-ben született
- A történeti tényállás utolsó mondatát az ítélet 4. oldal 4. bekezdésében azzal folytatja, hogy taxival kísérték a sértetteket a hotelig.

Az első kiegészítésre azért volt szükség, mert a sértett életkora súlyosabb minősítést eredményező jogi értékelést von maga után, ha az 18 éven alatti, de jelen esetben ez nem következett be, a sértettek a minősítést befolyásoló életkort túllépték.

A második kiegészítés a sértettek elfogadott vallomásának tartalma és szükséges a történet teljességéhez.

A fenti kiegészítések mellett a tényállás már hiánytalan, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt, és a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyes a bűncselekmény jogi minősítése és az elkövető alakzatok felhívása is. A másodfokú bíróság csak utal a 2013. évi 262. sz. BH-ra, amely megerősíti az elsőfokú bíróság helyes jogi érveit, és indokolását amellyel az ítéltábla minden tekintetben egyetértett. Az elkövetők követelés teljesítésétől, anyagi szolgáltatástól tették függővé a sértettek szabadon bocsátását, és megfosztották őket a személyi szabadságuktól. Eljárásuk a nyelvi különbség ellenére is egyértelmű jelentéstartalmat hordozott.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. § alkalmazásával az elkövetéskor hatályos szabályok szerint bírálta el az ügyet, azonban az időközben állandósult bírói gyakorlat szerint a feltételes szabadság kedvezőbb rendelkezései a 2012. évi C törvényben indokolják az elbíráláskor irányadó szabályok alkalmazását. A bűncselekmény törvényi fenyegetettsége azonos, ugyanakkor a büntetés felfüggesztése ellenére is vizsgálni kell az esetleges utólagos végrehajtásra vonatkozó rendelkezéseket.

A fentiek miatt kellett az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatni és a jogi minősítést az új törvény szerint megjelölni.

A büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket az elsőfokú bíróság feltárta és felsorolta. Az I. rendű vádlottal szemben a törvényi minimumban, míg a II. rendű vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetés enyhe, annak felfüggesztése pedig nem volt indokolt, de terhes ügyészi perorvoslat hiányában a másodfokú bíróság nem szabhatott ki súlyosabb büntetést.

Az előzőek miatt a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § alapján helybenhagyta.

Az ítélet járulékos rendelkezései helyesek, a további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § kizárja.

Budapest, 2014. év november hó 4. napján

. Rédei Géza s.k.	. Mató Ágnes s.k.	. Bartkó Levente s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1687/2010/77. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.34/2013/13. számú határozatában foglalt változások mellett mindkét vádlottal szemben jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. év november hó 4. napján

. Rédei Géza
a tanács elnöke